דהוה שקיל שמא דלא מקבל שוחדא, בעו לאחוכי ביה, אעיילא ליה שרגא דדהבא ואזול לקמיה אמרה ליה בעינא דניפלגי לי בנכסי דבי נשי, אמר להו פלוגו, א"ל כתיב לן "במקום ברא, ברתא לא תירות" א"ל מן יומא דגליתון מארעכון איתנטלית אורייתא דמשה ואיתיהיבת ספרא אחריתי וכתיב ביה "ברא וברתא כחדא ירתון", למחר הדר עייל ליה איהו חמרא לובא, אמר להו שפילית לסיפיה דספרא וכתב ביה "אנא לא למיפחת מן אורייתא דמשה אתיתי [*ולא] לאוספי על אורייתא דמשה אתיתי" וכתיב ביה "במקום ברא, ברתא לא תירות" אמרה ליה נהור נהוריך כשרגא א"ל רבן גמליאל אתא חמרא ובטש לשרגא: ומפני מה אין קורין כו': אמר רב לא שנו אלא בזמן בית המדרש אבל שלא בזמן בהמ"ד קורין ושמואל אמר אפילו שלא בזמן בית המדרש אין קורין, איני והא נהרדעא אתריה דשמואל הוה ובנהרדעא *פסקי סידרא בכתובים במנחתא דשבתא? אלא אי איתמר הכי איתמר: אמר רב לא שנו אלא במקום בהמ"ד אבל שלא במקום בהמ"ד קורין ושמואל אמר בין במקום בהמ"ד בין שלא במקום בהמ"ד: בזמן בהמ"ד אין קורין, שלא בזמן בית המדרש קורין, ואזדא שמואל לטעמיה °דבנהרדעא פסקי סידרא דכתובים במנחתא דשבתא רב אשי אמר לעולם כדאמרן מעיקרא ושמואל כרבי נחמיה דתניא *אע"פ שאמרו כתבי הקדש אין קורין בהן אבל שונין בהן ודורשין בהן, נצרך לפסוק מביא ורואה בו א"ר נחמיה מפני מה אמרו כתבי הקדש אין קורין בהן כדי שיאמרו "בכתבי הקדש אין קורין וכ"ש בשטרי הדיוטות:

מתני' מצילין תיק הספר עם הספר, ותיק התפילין עם התפילין ואע"פ שיש בתוכן מעות ולהיכן מצילין אותן למבוי שאינו מפולש, בן בתירא אומר אף למפולש:

גמ' *ת"ר ארבעה עשר שחל להיות בשבת מפשיטין את הפסח עד החזה דברי רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה וחכ"א מפשיטין את כולו בשלמא לרבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה דהא איתעביד ליה צורך גבוה, אלא לרבנן מ"ט? אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן דאמר קרא °כל פעל ה' למענהו" והכא מאי "למענהו" איכא? רב יוסף אמר שלא יסריח, רבא אמר *שלא יהו קדשי שמים מוטלין כנבלה, מאי בינייהו? איכא בינייהו דמנח אפתורא דדהבא אי נמי יומא דאסתנא, ורבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה האי *פעל ה' למענהו" מאי עביד ליה? שלא יוציא את האימורין קודם הפשטת העור. מ"ט? אמר רב הונא בריה דרב נתן משום נימין, אמר רב חסדא אמר מר עוקבא מאי אהדרו ליה חברייא לרבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה? הכי קאמרי ליה אם מצילין תיק הספר עם הספר לא נפשיט את הפסח מעורו? מי דמי התם טלטול הכא מלאכה? אמר רב אשי בתרתי פליגי: פליגי בטלטול ופליגי במלאכה הכי קאמרי ליה: אם מצילין תיק הספר עם הספר לא נטלטל עור אגב בשר מי

דהוה שקיל שמא דלא מקבל שוחדא. היה מוציא עליו שם שאינו מקבל שוחד מבעלי דינין הבאין לפניו והיה מקבלו בסתר: **פ"ל.** פילוסופא לר"ג מיומא דגליתון כו': **שפילית.** כל סוף הדבר הוא תחתית שלו ושייך למימר שפילית לסיפיה: **נהור נהוריך כשרגא.** הנהר אורך כשרגא רמזה שנתנה לו מנורה בשוחד: **אמר לו ר"ג אתא חמרא ובטשא.** דחפתו לארץ כלומר אני נלחתי בשוחד*[והכל כדי שישמעו המתאספים שם נבלותו ומי הוא]: **בזמן בית המדרש.** קודם אכילה היו דורשים: **שלא בזמן בית המדרש.** לאחר אכילה לא דרשו משום שכרות: **פסקי סדרא בכתובים.** *[היו רגילים לקרא בבהמ"ד פרשה בכתובים]: **במקום בהמ"ד.** שהחכם דורש דהיינו בבהמ"ד אבל בעלמא קורין: **בין במקום בהמ"ד כו' בזמן בהמ"ד אין קורין.** לפי שמבטלו מלילך אצל הדורש אבל שלא בזמן בהמ"ד כגון לאחר אכילה קורין: **ושמואל.** דאמר לעיל אפילו לאחר אכילה אין קורין: **כר' נחמיה.** אמרה למילתיה דלית ליה טעמא דאין קורין משום בטול אלא כדי שיאמרו קל וחומר לשטרי הדיוטות ומיהו שמואל הנהיג במקומו כדברי חכמים דמתניתי' דאמרי טעמא (דמתני') משום ביטול תורה הלכך לאחר אכילה דליכא דרשה קורין: **שונין בהן.** כגון מדרש שה"ש וקהלת: **שטרי הדיוטות.** כגון של חשבונות או איגרות השלוחות למלא חפץ: **גמ' עד החזה.** מתחיל מרגליו האחרונים עד החזה שיוכל להוציא אימורים שהקטר חלביו דוחין שבת ותו לא מפשיט מידי עד אורתא דלצורך הדיוט הוא: **למענהו.** לכבודו: **שלא יסריח.** שהעור מחממו ומסריחו ואין זה כבודו להיות פרס אוכלי שולחנו מגואל: **אפתורי דדהבא.** שאינו מוטל בבזיון אבל לשמא יסריח חייש רב יוסף, ורבא לא חייש עד אורתא: **יומא דאסתנא.** רוח צפונית שהיא בינונית לא חמה ולא צנה כדאמרינן ביבמות בפרק הערל (דף עב.) ואיזו רוח המסרחת רוח מזרחית בשעת החום כדאמרינן בגיטין (דף לא:) אפילו שכבת זרע שבמעי אשה מסרחת בו דכתיב (הושע יג) יבא קדים רוח ה' ממדבר עולה וגו' יש מפרשין יומא דאסתנא=רוח דרומית שהיא צוננת, אמת שרוח דרומית צוננת אבל אסתנא על כרחיך צפונית היא וטוה כדאמר בעלמא (עירובין ד' סה.) צריכא שמעתא ניגותא כיומא דאסתנא ורוח דרומית היא בלשון ארמי יומא דשותא: **קודם הפשטת העור.** עד החזה: **מ"ט.** טור לאימורין מאי קא עביד: **משום נימין.** של צמר הנדבקין באימורין: **חברייא.** בני מחלוקתו: **אם מצילין.** בשבת: **תיק עם הספר.** ואע"פ שיש בתוכו מעות ומשום כבוד הספר שהוא צורך גבוה עבדינן בהדיה הצלת מעות שהן צורך הדיוט: **לא נפשיט את הפסח.** בתמיה משום צורך גבוה לא שרי צורך הדיוט בהדיה: **התם.** תיק ומעות דקמייתי ראיה מיניה טלטול בעלמא הוא: **הכא.** גבי פלוגתייהו דפסח דאיירי בה השתא מלאכה גמורה דהפשטה מאבות מלאכות היא: **בתרתי פליגי.** גבי פסח פליגי בטלטולו דאסר רבי ישמעאל לטלטל [הפסח] אחר שהוציא אימוריו אפי' מחמה לצל משום עור דלאו בר טלטול הוא (א)ולא דמי לשלחין דאמרן בבמה טומנין (לעיל מט.) שמטלטלין אותן דהתם עור בהמה גסה דחזי למישטחיה ולמיזגא עליה: **והכי קאמרי ליה.** תשובה לענין טלטול: **לא נטלטל עור אגב בשר.** דהוי נמי כבוד שמים דבשר דומיא דספר ומותר לטלטלו מחמה לצל ואגב בשר יטלטלו עור המחובר בו:

ושמואל דאמר כר' נחמיה. ולא פליג אדרב דשפיר מודה למתני' דמפרש טעמא מפני ביטול בית המדרש קורין שלא בזמן בית המדרש אלא בא לומר דר' נחמיה פליג עלה דמתני':

וכ"ש בשטרי הדיוטות. פירש בקונטרס איגרות ותימה דנהגו העולם לקרות בכתב ואיגרות השלוחים ממקום למקום ולטלטלן ודאי שרי דהא ראויין לצור ע"פ צלוחית ונראה לר"י דלא קרי שטרי הדיוטות אלא שטרי חובות וכיוצא בהן אבל איגרות שרי דפעמים שיש בהן פקוח נפש ואפי' יודע שאין בו פקוח נפש מתיר ר"ת דלא הוי שטרי הדיוטות כיון שאין צריך למה שכתוב בה לפי שיודע מה שבאיגרות ואם אינו יודע שמא יש בו צורך גדול או פקוח נפש ושרי וכ"מ בירושלמי דקאמר מפני מה אין קורין בכתבי הקדש מפני שטרי הדיוטות שאם אתה אומר לו שהוא מותר אף הוא אומר מה בכך אם אתעסק בשטרותי משמע דווקא כעין חובות ושטרות קאמר וכן פי' רש"י לקמן *גבי גזירה שלא יקרא בשטרי הדיוטות דבשטרי מקח וממכר קאמר וכן הגיה בפי' כתב ידו ומיהו אותן מלחמות הכתובין בלע"ז נראה לרבינו יהודה דאסור לעיין בהן דלא גרע מהא דתניא בפ' שואל (לקמן קמט.) כתב שתחת הצורה והדיוקנאות אסור לקרות בהן בשבת ואפי' בחול לא ידע ר"י מי התיר דהו"ל כמושב לצים:

פליגי בטלטול כו'. פי' אחר שנפשט כל העור פליגי דרבנן שרו לטלטל שעדיין צריך לבשר שלא יתלכלך ור' ישמעאל אסר אבל כשאינו מופשט אלא עד החזה שרי לכ"ע לטלטל כדמוכח בסמוך ואע"ג דר' ישמעאל לא שרי להפשיט אלא עד החזה מ"מ פליגי במופשט כולו כגון שעבר בהפשיט או נמי בתמידים ומוספים דמותר להפשיטן הכל:

יב א מיי' פכ"ג מהל' שבת הלכה יט סמג לאוין סה:

יג ב מיי' שם הלכה כח סמג שם טוש"ע או"ח סימן שלד סעיף טו טז:

יד ג מיי' שם הלכה כו טור שו"ע שם סעיף יז יח:

טו ד מיי' פ"א מהלכות ק"פ הלכה טז:

רבינו חננאל

חזר ופירש מפני מה אין קוראין בכתובים מפני ביטול בהמ"ד ומסייעא לה הא דתני העוסק במקרא מדה שאינה מדה כו'. ובית תלמוד ספי עדיף [מהעוסק] במקרא. אמר רב לא שנו שאין קורין בהן אלא בזמן בית המדרש. פי' בשעה שהחכמים יושבי' במדר' ומתעסקין בתלמוד. אבל שלא בזמן בהמ"ד כגון שכבר עמדו בעלי מדרש ונכנסו לבתיהן קורין. ושמואל [אמר] במקום שיש מדרש קבוע כו'. ואסקה רב אשי הכי לעולם כדקאמרינן מעיקרא. אמר רב אין קורין בזמן בהמ"ד כדאמרן אבל בזמן שלא בהמ"ד קורין. ושמואל אמר בין בזמן בהמ"ד בין שלא בזמן בהמ"ד אין קורין. דסבירא ליה כר' נחמיה וגזירה היא משום שטרי הדיוטות והלכתא כלישנא קמא בזמן בית המדרש אין קורין שלא בזמן בית המדרש קורין: ירושלמי (ה"א) אמר ר' יהושע בן לוי הדא אגדתא הכותבה אין לו חלק. הדורשה מתחרך. השומעה אינו מקבל שכר. מיומוי לא איסתכלית בה אלא חד זמן. ואשכחית כתוב בה קע"ה פרשיו' דיבור אמירה צווי שכתוב בתורה כנגד שנות [של] אהע"ה. שנא' לקחת מתנות באדם. וכתיב האדם הגדול בענקים. קמ"ז מזמורי' שכתוב בתילים כנגד שנות יעקב אבינו ללמד שכל קילוסין שישראל (עושין הללויה) מקלסין להקב"ה כנגד שנותיו של יעקב שנא' ואתה קדוש יושב תהלות ישראל קכ"ג פעמים שישראל עונין הללויה כנגד שני אהרן שנאמר הללויה הללו אל בקדשו לקדושו לאהרן קדוש ה' אפילו כן הוינא מיבעיא בליליא: מצילין תיק הספר עם הספר. אמרי רבנן דהאי תיק קאי לחודיה. ונוטלין ממקו' שהוא עם הספר וכן תיק [של] תפילין: י"ד שחל להיות בשבת ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא אומר מפשיטין את הפסח עד החזה. סבר כיון דאיתעביד ליה צורך גבוה שיכול להוציא החלבים לא יפשוט יותר מזה. ורבנן סבר מפשים כולו. וטעמא כל פעל ה' למענהו. מאי למענהו לעשות כבוד לקדשים: פי' יומא דאסתנא יום שמנשבת רוח צפון שאין הבשר מסריח בו. רבא אמר שלא יהו קדשים מוטלין בעורותיהן כנבילה. אבל אם הוא מוטל בשלחן של זהב שהוא דרך כבוד לא יפשיט יותר למטה מן החזה וכו'. וגרסי' בפסחים בפרק תמיד [נשחט] שהיו מפשיטין. דתנן י"ד שחל להיות בשבת מניח ידו על כתף חבירו כו'. ואמרינן עלה. תנא כל אחד נוטל פסחו בעורו ומפשילו לאחוריו. אמר רב עיליש טייעות. פי' שהערביים מפשילין כליהן לאחוריהן. ור' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא מוקים למענהו שלא יוצא האמורין קודם הפשטת העור כדי שלא ידבק שיער העור בחלבים: אמרו ליה רבנן (אין) [אי] מצילין תיק הספר עם הספר לא נפשום (עור עם החזה) [את הפסח מעורו]. אמר להן מי דמי. הצלת תיק טלטול בעלמא הפשטת עור מלאכה דקא בעי ליה לעור. אמר רב אשי בתרי פליגי עליה במלאכה ובטלטול. והכי קאמרי ליה תינח הפשטה שהיא מלאכה טלטול מאי דאינון

נושא: מפני מה אין קורין בכתבים בשבת

נושא: עשיית צרכי הדיוט אגב צרכי גבוה

לשלחין וכו'. נ"ב הך קושיא היא אף לחברייא וע"ל בתוס' פ' במה טומנין דף מט בד"ה טומנין בשלחין:

גי' רש"ל

גי' רש"ל

בספרים ישנים ליתא אלא

[היינו הפטרה עי' תוס' לעיל כד. ד"ה שאלמלא וכו' וכ"כ תוספות להדיא במגילה כא. ד"ה ואין מפטירין]

[תוספ' פי"ד מ"ש פ"ו הלכה ג ע"ש]

לקמן קלג: מנחות סג: [תוספ' דפסחי' פ"ד]

[זבחים פה:]

[נ"ב כל פעל]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה בתרתי פליגי וכו' דלאו בר טלטול הוא הס"ד ואחר כך מ"ה והכי קאמרי ואח"כ ד"ה לא נטלטל וכו' המחובר בו ולא דמי:

גליון הש"ס גמ' דבנהרדעא פסקי סדרי. ע"ל דף כד ע"א תוס' ד"ה שאלמלא: